خبر

مشاور کوشنر، نماینده جدید ترامپ در مذاکرات صلح

● رسانه‌های اسرائیلی گزارش دادند «آوی پرکویچ»، دست راست جرد کوشنر، داماد رئیس‌جمهوری آمریکا، احتمالا جایگزین جیسون گرینبلات نماینده ویژه رئیس‌جمهوری آمریکا در مذاکرات صلح خاورمیانه می‌شود. به گزارش شبکه تلویزیونی «کان»، دلیل استعفای گرینبلات تأخیر در اجرای طرح صلح آمریکایی معروف به «معامله قرن» بوده است.

گرینبلات، مرد شماره یک بود برای آنکه طرح سازش آمریکا موسوم به «معامله قرن» را در دو سال و نیمی که این سمت را برعهده داشته است، به انجام برساند.از سوی دیگر، روزنامه معاریو نوشت: پرکویچ ۳۰ ساله که به عنوان مشاور ویژه در کاخ سفید فعالیت می‌کند، دانش‌آموخته سال ۲۰۱۶ رشته حقوق از دانشگاه هاروارد است که از زمان فارغ‌التحصیلی دست راست کوشنر به شمار می‌آید و در کنار داماد ترامپ، گرینبلات و دیوید فریدمن، سفیر آمریکا در اسرائیل، در تیم ترامپ حضور داشته است. به نوشته این روزنامه، پرکویچ فرستاده جدید آمریکا در امور صلح، در کمپین انتخاباتی سال ۲۰۱۶ ترامپ حضور داشت و انتخاب او به این سمت در محافل دیپلماتیک سؤال‌برانگیز بوده که چطور یک جوان دانش‌آموخته دانشگاهی بدون هیچ سابقه‌ای وارد جهان سیاست شده است.معاریو در ادامه نوشته است: پرکویچ در یک خانواده یهودی ارتدکس بزرگ شده و دو سال پس از دوره متوسطه در اسرائیل در مدرسه دینی ارتدکس تحصیل کرده است. به نوشته این روزنامه، هاوارد فریدمن نخستین رئیس ارتدکس کمیته روابط عمومی آمریکا-اسرائیل (ایپک)، پسرعموی پرکویچ است.هوپ هیکس، سخنگوی پیشین کاخ سفید در سال ۲۰۱۷ نیز گفت: نقش پرکویچ در وهله نخست اداری و پشتیبانی بود و معمولا برنامه نشست‌ها را هماهنگ می‌کرد. روزنامه نیویورک‌تایمز هم نوشت پرکویچ شاهد لحظات مهم و بحث‌برانگیزی در کاخ سفید بوده است؛ کوشنر پیش‌تر او را برای دیدار با سرگئی کیسیلیاک، سفیر پیشین روسیه در واشنگتن، فرستاد تا دیداری را با سرگئی گورکوف، رئیس بانک دولتی توسعه روسیه که تحت تحریم‌های اعمال‌شده از سوی دولت اوباما بود، ترتیب دهد. در این حال، مایک پمپئو، وزیر خارجه آمریکا، اعلام کرد دولت این کشور در چند هفته آتی، جزئیات طرح معروف به «معامله قرن» را پرده‌برداری می‌کند. او افزود: امیدوارم جهان این طرح را به عنوان پایه‌ای برای ساختن آینده ببینند. قرار بود طرح مذکور آمریکا در ماه ژوئن اعلام شود اما انتشار آن به پس از انتخابات پارلمانی اسرائیل در ۱۷ سپتامبر موکول شد.

۱۰ سال حبس برای منتقد اردوغان

● جانان کافتانجی‌اوغلو، رئیس حزب مخالف «جمهوری‌خواه خلق» در استانبول به ۱۰ سال زندان محکوم شد. دادگاه او را به دلیل توییت‌هایش در گذشته و «هتک حرمت رئیس‌جمهوری» و «توهین به جمهوری ترکیه» محکوم کرد. به گزارش دویچه‌وله، قاضی دادگاه استانبول روز جمعه اعلام کرد جانان کافتانجی‌اوغلو، رئیس ۴۷ساله حزب مخالف «جمهوری‌خواه خلق» در استانبول از جمله به دلیل توییت‌هایی که بین سال‌های ۲۰۱۲ تا ۲۰۱۷ منتشر کرده، به ۱۰ سال زندان محکوم شده است.

کافتانجی‌اوغلو بعد از قرائت حکمش در دادگاه، در مقابل صدها نفر از هواداران خود اعلام کرد: «حکم دادگاه استانبول سیاسی است و به قصد گرفتن انتقام حزب حاکم، عدالت و توسعه صادر شده و تصمیم برای زندانی‌کردن او نه از طرف دادگاه، بلکه از طرف کاخ ریاست‌جمهوری ترکیه اتخاذ شده است». رئیس شعبه استانبول حزب جمهوری‌خواه خلق همچنین تأکید کرد: «این حکم علیه مردم استانبول و علیه کسانی صادر شده است که به پیروزی مردم این شهر در انتخابات شهرداری‌ها کمک کردند». کافتانجی‌اوغلو دادگاه قبلی خود در ماه‌های ژوئن و جولای سال جاری را «نامشروع» و «سیاسی» دانسته بود.

دادگاه این پزشک و سیاست‌مدار اپوزیسیون در پایان ماه ژوئن سال جاری آغاز شده بود. حزب جمهوری‌خواه خلق اعلام کرده است دادگاه تجدیدنظر اکنون باید در شش ماه درباره این پرونده تصمیم‌گیری کند و تا تشکیل دادگاه تجدیدنظر، او در خارج از زندان به‌سر خواهد برد.

کافتانجی‌اوغلو، شخصیتی تأثیرگذار در استانبول است. حزب جمهوری‌خواه خلق هم دادگاهی‌شدن عضو ارشد خود را «انتقام» از طرف حزب عدالت و توسعه و رجب طیب‌اردوغان، رئیس‌جمهوری ترکیه، به دلیل شکست در انتخابات شهرداری استانبول می‌داند. پیروزی اپوزیسیون در انتخابات شهرداری در تاریخ ۳۱ مارس ۲۰۱۹ با فشار حزب عدالت و توسعه لغو شده بود. اما اکرم امام‌اوغلو، نامزد حزب اپوزیسیون، در ۲۳ ژوئن دوباره و با اکثریتی قاطع به پیروزی رسید. کافتانجی‌اوغلو به عنوان معمار انتخابات موفقیت‌آمیز انتخابات شهرداری استانبول شناخته می‌شود.

بولتون و پمپئو درگیر خصومتی تمام‌عیار در کاخ سفید

متحدان دیروز، دشمنان امروز

از همان آغاز به کار دولت دونالد ترامپ در کاخ سفید بسیاری از تحلیلگران بر این باور بودند جان بولتون و مایک پمپئو، مشاور امنیت ملی و وزیر خارجه آمریکا، دو عضو تندرو دولت، تاب تحمل یکدیگر را در کابینه ترامپ ندارند. چند ماه پیش برای اولین بار رسانه‌های آمریکایی پرده از این اختلاف برداشتند و اعلام کردند ترامپ به‌زودی جان بولتون را از کار برکنار می‌کند اما اکنون این اختلاف به‌شدت عمیق شده است و آن‌طور که سی‌ان‌ان به نقل از شش منبع آگاه در کاخ سفید می‌نویسد، این اختلاف حالا به خصومتی تمام‌عیار تبدیل شده است؛ به گونه‌ای که هماهنگی امور کلیدی میان کاخ سفید و وزارت خارجه به کارکنان دون‌پایه محول شده و میان کارکنان شورای امنیت ملی به ریاست جان بولتون و بقیه ارکان دولت آمریکا گسست ایجاد شده است.این در حالی است که پمپئو و بولتون در ابتدای دولت ترامپ در تاکتیک‌ها و ایدئولوژی هم‌نظر بودند و هنوز هم در برخی مسائل مانند ایران و کره‌شمالی با یکدیگر هماهنگ هستند، اما دیگر جلسات خصوصی برای تدوین طرح‌هایشان برگزار نمی‌کنند؛ جلساتی که در اوایل دولت ترامپ به صورت مرتب برگزار می‌شد. به گفته سه منبع مطلع، این دو مقام دولت ترامپ خارج از جلسات رسمی، به‌ندرت با هم صحبت می‌کنند و چند هفته‌ای است که با یکدیگر صحبتی نداشته‌اند. مقامات کاخ سفید می‌گویند پمپئو مایل است میان خواسته‌های رئیس‌جمهوری و چیزی که جامعه امنیت ملی آمریکا آن را مهم می‌داند، توازن ایجاد کند اما بولتون ستیزه‌جوه است و دیدگاه‌هایش را با صراحت بیان می‌کند؛ شیوه‌ای که در ماه‌های اخیر رئیس‌جمهوری را بیزار کرده است. در گزارش سی‌ان‌ان آمده است دونالد ترامپ هنوز واکنشی به اینکه آیا این نزاع اهمیتی برایش دارد یا نه، نشان نداده است. او در گذشته گفته بود از وجود تضاد میان مشاورانش لذت می‌برد. اما وضعیت فعلی باعث ایجاد احساس انزوای شدید میان اعضای شورای امنیت ملی شده است و در واقع، مسئول ایجاد هماهنگی میان مسائل و گزینه‌های مربوط به سیاست خارجی و امنیت ملی برای رئیس‌جمهوری کارمندان هستند نه بولتون.

به گفته دیپلمات‌ها و مقام‌های دولت آمریکا، این شکاف داخلی نه فقط به سردرگمی درباره اولویت‌های رئیس‌جمهوری در سیاست خارجی دامن زده، بلکه برخی متحدان و کارشناسان را در مورد اینکه چه کسی سیاست خارجی ترامپ را هدایت می‌کند، سردرگم کرده است. تام رایت، پژوهشگر ارشد مؤسسه بروکینگز، می‌گوید: تیم امنیت ملی ترامپ ضعیف‌ترین تیم دهه‌های اخیر و در آستانه فروپاشی کامل است. این در حالی است که رئیس‌جمهوری خیره‌سر شده و تصمیم‌های حیاتی را عجولانه اتخاذ می‌کند؛ بدون آنکه کوچک‌ترین فکری درباره آنها کرده باشد.

اما در شرایطی که برخی مسائل سیاست خارجی مانند ایران، کره‌شمالی، چین و ونزوئلا پیش‌روی آمریکا قرار دارد و چندین مقام کاخ سفید نسبت به گسست روابط میان پمپئو و بولتون ابراز نگرانی و ناامیدی کرده‌اند، مورگان اورتاگوس، سخنگوی وزارت خارجه آمریکا، به سی‌ان‌ان می‌گوید: «این دروغ است و گزارش شما احمقانه است».

هفته گذشته نیز روزنامه واشنگتن‌پست گزارش داد در حالی که مقام‌های آمریکایی آماده مذاکره با طالبان می‌شوند، بولتون به حاشیه رانده شده است. مخالفت سرسختانه بولتون با توافق صلح طالبان، رئیس‌جمهوری را آزرده کرده است. یک منبع نزدیک به بولتون به سی‌ان‌ان می‌گوید پمپئو حالا سعی دارد از بولتون دوری کند. همه تلاش او بر این است به ترامپ نشان دهد رویکرد او با نگرش بولتون فرق دارد؛ حتی مواقعی که دیدگاه‌های آنها یکسان است. یکی از این موارد به زمانی مربوط می‌شود که ترامپ با تیم امنیت ملی تشکیل جلسه داد تا درباره حمله تلافی‌جویانه علیه ایران تصمیم‌گیری شود. بولتون، پمپئو و مایک پنس، معاون رئیس‌جمهوری گفتند: ترامپ باید حمله کند اما زمانی که ترامپ از حمله منصرف شد، پمپئو و متحدانش عکس‌العمل بی‌سروصدایی داشتند و تأکید کردند با تصمیم رئیس‌جمهوری موافق هستند.

پمپئو در فکر سنا؛ بولتون در اندیشه وزارت خارجه

به گفته نزدیکان وزیر خارجه آمریکا، پمپئو به‌شدت مبارزات انتخاباتی دونالد ترامپ را دنبال می‌کند. به باور آنان، هر چند پمپئو می‌گوید سال آینده نامزد کرسی ایالت کانزاس در سنا نمی‌شود، اما اگر احساس کند ترامپ در انتخابات آینده ریاست‌جمهوری شکست می‌خورد، برای کرسی سنا نامزد می‌شود. از این‌رو با استیو بنن، استراتژیست سابق ترامپ، به صورت مرتب دیدار و با او مشورت می‌کند. در این گزارش آمده است بولتون نیز پمپئو را زیر نظر دارد. نزدیکان بولتون در این‌باره به سی‌ان‌ان می‌گویند هر چند بولتون به‌خوبی می‌داند دیگر نزد ترامپ محبوب نیست و جایگاهش به‌شدت تضعیف شده است اما اگر پمپئو برای کرسی سنا نامزد شود، او به دنبال صندلی وزارت خارجه خواهد بود. مارک گرومبریج، مشاور سابق بولتون، به سی‌ان‌ان می‌گوید: تردیدی نیست که بولتون عاشق کرسی وزارت خارجه است. او پیش از این بارها به آن فکر کرده است؛ اما او می‌فهمد تا وزارت راه پرفرازونشیبی وجود دارد، البته نه فقط به دلیل روابط دوری که با ترامپ دارد، بلکه به دلیل تأیید صلاحیتش در سنا؛ اما در نهایت او نیز مجبور خواهد بود با واقعیت‌های سیاسی و بادهای مخالف روبه‌رو شود.

سیاست‌های متناقض رئیس‌جمهوری فرانسه در قبال همتای روسی‌اش

شاخه زیتون مکرون برای پوتین

در میان رهبران جهان، شاید هیچ‌کدام به اندازه امانوئل مکرون، رئیس‌جمهور فرانسه، نگرشی متناقض درباره روسیه نداشته باشد. رئیس‌جمهور فرانسه در کمپین انتخابات ریاست‌جمهوری این کشور کمتر از دیگر نامزدها حاضر به حمایت از مسکو بود. در برابر مکرون دو نامزد هوادار روسیه قرار داشتند. مارین لوپن، رهبر جبهه ملی که مورد حمایت مالی روسیه قرار داشت و ژان لوک ملانشو، سیاست‌مدار چپ‌گرای تندرو، که او نیز از سیاست‌های پوتین حمایت می‌کرد. در میان این دو، مکرون نماد اعتدال و میانه‌روی محسوب می‌شد. از نگاه مسکو هم مکرون آخرین نامزدی بود که می‌توانست در راستای منافع کرملین حرکت کند و به همین دلیل بود که هکرهای نزدیک به حکومت روسیه در آستانه انتخابات ریاست‌جمهوری فرانسه اقدام به هک سرورهای حزب «به پیش» متعلق به مکرون کردند تا بر کمپین او اثر بگذارند.اما همه‌چیز بسیار امیدوارانه آغاز شد. با اینکه ولادیمیر پوتین در هفته‌های اول ورود مکرون به کاخ الیزه نگرانی‌هایی درباره تقابل با پاریس داشت؛ اما رئیس‌جمهور فرانسه خیلی زود از مواضع تند خود علیه پوتین عقب‌نشینی کرد.مکرون در اولین دیدار خود با پوتین در ورسای در حضور رئیس‌جمهور روسیه به انتقاد از دو شبکه «راشا تودی» و «اسپوتنیک» پرداخت و این رسانه‌ها را ابزار نفوذ روسیه در دیگر کشورها و پروپاگاندا خواند. با گذشت زمان، این تصویر از رئیس‌جمهور فرانسه محو شد و او برخلاف اصول خود ترجیح داد رابطه پاریس را با مسکو بهتر کند.آخرین نمونه آن را در دیدار مکرون و پوتین در فرانسه شاهد بودیم. اظهارات مکرون پس از این نشست و نیز رفتار او در نشست رهبران گروه ۷ در بیاریتز کاملا در تضاد با رفتارها و اظهارات پیشین او بود. مکرون در یکی از موضع‌گیری‌های متناقض خود ابتدا روسیه را به دلیل سرکوب اخیر معترضان در مسکو مورد انتقاد قرار می‌دهد و از این کشور می‌خواهد تا به اصول اولیه دموکراسی پایبند باشند؛ اما بلافاصله پس از این اظهارات، از اروپا و روسیه می‌خواهد تا تنش‌ها را کنار بگذارند.واقعیت این است که کشوری که اقدام به سرکوب شهروندان خود می‌کند، مناسب نیست که دوباره به اروپا بازگردد. البته در اینکه روسیه زمانی در کنار اروپا بود هم تردید وجود دارد. سؤال جالب این است که آیا مکرون این اظهارات را آگاهانه مطرح کرده است؟در پاسخ باید گفت همان‌گونه که مکرون در گذشته و برخلاف اظهارات اخیر خود، گفته بود «ما روسیه را از اروپا بیرون کردیم»، واقعیت این است که روسیه با اقدامات خود کاری کرد تا از اروپا و جامعه بین‌الملل فاصله بگیرد. انجام مذاکره صرفا برای مذاکره و بدون تعیین چشم‌انداز، خطر بزرگی برای اروپا خواهد بود و به سود روسیه و منافع این کشور است. فرانسه و مکرون پیش‌ازاین هم در راستای منافع روسیه اقدام کرده بودند و مقدمات بازگشت این کشور به میز مذاکرات با شورای اروپا را در سال جاری فراهم کردند. مکرون در جریان گفت‌وگوهای مرسوم خود با سفرا نیز بدون اشاره به چالش‌هایی که روسیه در سال‌های اخیر ایجاد کرده و بدون اشاره به مسئولیت روسیه درباره این چالش‌ها، از بهبود رابطه پاریس و مسکو استقبال کرد.

درحال‌حاضر اروپا در وضعیتی قرار دارد که مکرون به‌عنوان مقتدرترین رهبر این قاره به شمار می‌آید. آنگلا مرکل، صدراعظم آلمان، سال‌های پایانی حضور خود در این سمت را سپری می‌کند و از قدرت و نفوذ سابق برخوردار نیست. بریتانیا هم با بحران خروج از اتحادیه اروپا دست‌وپنجه نرم می‌کند و از سوی دیگر بر سر ماجرای قتل سرگئی اسکریپال، مأمور سابق سرویس جاسوسی روسیه در بریتانیا، رابطه‌ای سرد با مسکو دارد.از سوی دیگر آلمان و بریتانیا معذوریت‌هایی برای موضع‌گیری سخت‌گیرانه علیه روسیه دارند. آلمان در پروژه انتقال گاز روسیه به اروپا ذی‌نفع است و بریتانیا نیز بهشت متخلفان نزدیک به حکومت روسیه به شمار می‌آید و این افراد ثروت زیادی در پایتخت لندن دارند. به‌این‌ترتیب مکرون خود را در موقعیت رهبری اتحادیه اروپا درباره مسکو قرار داده و تناقض او در مواضعش در برابر روسیه می‌تواند به قیمت قربانی‌شدن گرجستان و اوکراین تمام شود.مواضع متناقض مکرون در قبال روسیه موضوعی نیست که در دوره مکرون نمایان شده باشد. این رویکرد در دوره رؤسای جمهور سابق فرانسه هم کم‌وبیش نمایان بود. در میان قدرت‌های اروپایی، فرانسه همواره توجه بیشتری به منافع روسیه در این قاره داشته و این رویکرد را از لیسبون تا ولادی وستوک شاهد بودیم.دراین‌میان این نکته را نباید از نظر دور داشت که مکرون برای احیای قدرت فرانسه، نیاز دارد با تمام قدرت‌های بین‌المللی تعامل داشته باشد. شاخه زیتونی را هم که مکرون به سوی پوتین دراز کرده، باید در همین راستا تفسیر کرد. مکرون می‌داند که آلمان و بریتانیا در موقعیتی نیستند که بتوانند با اقتدار موضع اتحادیه اروپا در قبال روسیه را به پیش ببرند؛ بنابراین او می‌خواهد از این فرصت استفاده کند تا دست‌کم درباره روسیه، فرانسه را به‌عنوان رهبر اتحادیه اروپا معرفی کند.

بااین‌حال به نظر نمی‌رسد تمایل مکرون برای بهبود رابطه با روسیه به معنی کنارگذاشتن تمام چالش‌هایی باشد که روسیه و اتحادیه اروپا در ۲۰ سال اخیر با هم داشته‌اند. برای بهبود رابطه میان دو طرف، روسیه نیز باید گام‌هایی درخورتوجه بردارد. قطعا آنچه روسیه می‌خواهد با آنچه منافع اتحادیه اروپا را تأمین می‌کند، تفاوت‌هایی اساسی با هم دارند.

معامله «واشنگتن با طالبان» به معنای صلح نیست

اردشیر زارعی‌قنواتی: بحران افغانستان وارد مرحله جدیدی شده است که هرچند از آن به عنوان «صلح» یاد می‌شود اما این مرحله نیز در مسیر جنگ ۱۹ساله این کشور از زمان حمله نظامی آمریکا بعد از حوادث تروریستی یازدهم سپتامبر است.

بحران افغانستان که از همان ابتدا در چارچوب اشغال نظامی این کشور توسط ایالات متحده و ائتلاف بین‌المللی ضدتروریستی انجام شد، بدون تردید باید در دو فاز «اشغال خارجی» و «جنگ داخلی» دیده شود چراکه تفکیک و عدم درنظرگرفتن پیوند این دو عامل در روند این بحران از اساس می‌تواند هرگونه ارزیابی و تحلیلی را در مسیری گمراه‌کننده قرار دهد.

جنگ ۱۹ساله افغانستان از آنجا اهمیت بیشتری می‌یابد که برای رهبران آمریکایی و صاحب‌نظران سیاسی از آن به عنوان طولانی‌ترین جنگ خارجی آمریکا در تاریخ معاصر یاد می‌شود که تاکنون هیچ نتیجه ملموس و قانع‌کننده‌ای برای افکار عمومی بین‌المللی و مالیات‌دهندگان آمریکایی نداشته و این سرزمین مصیبت‌زده را هم ویرانه‌تر و فروریخته‌تر از همیشه کرده است. دور نهم مذاکرات «زلمای خلیل‌زاد» نماینده ویژه آمریکا در امور افغانستان که به مرد توطئه‌های پشت صحنه سیاسی افغانستان مشهور است، با نمایندگان گروه طالبان در «دوحه» قطر همان‌گونه که پیش‌بینی می‌شد به مرحله نهایی و توافق مشترک رسیده است. بنا بر گفته خلیل‌زاد در سفر بعد از پایان این مذاکرات به کابل و رایزنی با «اشرف غنی» رئیس‌جمهوری اسمی افغانستان این توافق‌نامه نهایی شده است و تنها باید به تصویب «دونالد ترامپ» رئیس‌جمهوری آمریکا برای اجرائی‌شدن برسد.

از قول خلیل‌زاد و مقامات ارشد افغان، نماینده آمریکا تنها یک کپی از توافق‌نامه را به سمع و نظر اشرف غنی رسانده و حتی از تحویل آن به دولت کابل به بهانه اینکه تا زمان امضای آن توسط ترامپ نباید مفاد آن افشا شود، اجتناب کرده است. این اقدام در واقع پیام بسیار روشنی دارد و آن اینکه از طرف آمریکایی‌ها دولت کابل و دستگاه ارگ ریاست‌جمهوری هیچ صلاحیت قانونی و اعتباری برای دخل و تصرف در معاهده و معامله بین واشنگتن و طالبان ندارد و آنان در موقعیت تصمیم‌گیری برای بزرگ‌ترین معضل و موضوعی که به کشورشان ربط پیدا می‌کند، فاقد مشروعیت هستند.

اصولا مذاکرات موسوم به صلح افغانستان در چارچوب نشست‌های دوره‌ای نماینده واشنگتن در امور افغانستان با طالبان بیش از آنچه معطوف به صلح و مصالحه ملی باشد، تنها مسیری برای مدیریت بحران و تنظیم مناسبات بین آمریکا با بازیگران داخلی افغانستان بوده است. در ۱۹ سال گذشته رهبران واشنگتن با آزمون و خطا بارها طرح‌های متفاوتی را در چارچوب مشروعیت دولت دست‌نشانده و نیروهای هم‌پیمان خود در مبارزه با طالبان آزموده‌اند و توفیقی حاصل نکرده‌اند.

به همین دلیل امروز آنان دوباره با بازگشت به مناسبات قبل از حمله ۱۱ سپتامبر، نیروی آلترناتیو برای همکاری و هم‌پیمانی را طالبان می‌بینند و تمام مذاکرات بین این دو در دوحه نیز برای تعیین و تعهد طالبان به منافع کلان آمریکا در این کشور و منطقه بوده است و آنچه هرگز اهمیتی برای واشنگتن ندارد موضوع صلح و دموکراسی در این سرزمین است.

زلمای خلیل‌زاد در جواب منتقدان که چرا دولت و ملت افغانستان از پروسه صلح و مذاکرات دوحه حذف شده و به نوعی دور زده شده‌اند، به صراحت می‌گوید «این موافقت‌نامه آنها (حکومت افغانستان) با طالبان نیست بلکه این موافقت‌نامه ما (آمریکا) است با طالبان... دروازه را باز کردیم برای مرحله بعدی (مذاکرات دولت با طالبان)»؛ بنابراین به روشنی اهداف واشنگتن از مفهوم صلح را از اهداف حتی دولت کابل جدا کرده است.

طبق این قرارداد گفته می‌شود که در ازای تعهد طالبان برای حفظ آرامش در ولایات «پروان» و «کابل» طرف آمریکایی هم متعهد می‌شود در ۱۳۵ روز پنج‌هزارو ۶۰۰ نیروی نظامی خود را از افغانستان خارج و پنج پایگاه از هفت پایگاه نظامی خود را هم تعطیل کند. این فقط ظاهر مسئله قرارداد صلح است که این روزها بارها از آن صحبت می‌شود اما برای تحقق این تعهدات ابتدا لازم است دولت آمریکا، گروه طالبان را نه تنها از فهرست تروریستی خارج کند که حتی این نیروی شبه‌نظامی را به عنوان یک قدرت سرزمینی و حاکمیتی هم به رسمیت بشناسد.

بدون تردید آن کپی که در فرصت کوتاه گفت‌وگوهای دوشنبه دوم سپتامبر به غنی و دیگر رهبران افغانستان در جلسه نشان داده شده، متن کامل توافق‌نامه نبوده است چراکه بخشی از تعهدات دو طرف جنبه امنیتی و محرمانه دارد که اگر بیان شود با باورها و مسئولیت‌های حوزه حقوق بین‌المللی و حتی دادگاه‌های آمریکایی درخصوص گزارشات جنایات جنگی ارتباط داشته و می‌تواند چالش‌برانگیز تلقی شود. در واشنگتن از همان ابتدای ریاست‌جمهوری دونالد ترامپ این دیدگاه غالب بوده است که با همراهی دولت کابل و نیروهای هم‌پیمان کنونی هیچ گشایشی در بن‌بست کنونی و خلاصی گریبان واشنگتن از این معضل خودساخته وجود ندارد. از طرف دیگر آمریکا هرگز حاضر نخواهد بود امور افغانستان را به اراده آزاد مردم این سرزمین واگذار کند چراکه روند صلحی که سال گذشته در مسکو با حمایت چین و دیگر کشورهای همسایه افغانستان و با حضور همه احزاب این کشور جریان داشت و کاملا هم شفاف و زیر نگاه دوربین رسانه‌ها بود می‌توانست بهترین شکل برای دستیابی به مصالحه ملی در چارچوب منافع ملی افغانستان و عدم دخالت خارجی تلقی شود که واشنگتن آن را تحریم کرد و با سرعت‌بخشیدن به معاملات پنهان با طالبان در دوحه، مهر شکست بر آن تلاش‌ها کوبید.

مذاکرات دوحه بعد از دور نهم و توافقی که به دست آمده، هیچ ارتباطی با پروسه صلح فراگیر در افغانستان ندارد. به صراحت می‌توان این تعریف را پذیرفت که واشنگتن در این مرحله با ناکارآمددانستن دولت کابل و عدم تعهد به هرگونه روند دموکراتیک در افغانستان، به سمت همکاری و هم‌پیمانی با گروه طالبان برای رهبری و هدایت آینده افغانستان تمایل یافته و در حال عملیاتی‌کردن این «پروژه» است.

در شرایطی که ترامپ در آستانه انتخابات ریاست‌جمهوری سال ۲۰۲۰ هیچ دستاورد قابل ذکر خارجی نداشته است، این توافق به اصطلاح صلح که می‌تواند بازگشت بسیاری از سربازان آمریکایی را به خانه به دنبال داشته باشد و یکی از شعارهای انتخاباتی او را محقق کند، برای دولت واشنگتن ایدئال است. خلیل‌زاد تاکنون چندین بار گفته است که احتمالا با به‌نتیجه‌رسیدن مذاکرات صلح دوحه، انتخابات ریاست‌جمهوری آتی افغانستان برگزار نخواهد شد، بنابراین از هم‌اکنون باید در انتظار تعلیق انتخابات ریاست‌جمهوری باشیم و در صورت اصرار دولت به برگزاری انتخابات، جنگ و بی‌ثباتی در این کشور جنگ‌زده بیش از گذشته تشدید خواهد شد.

رویداد

سفر اشرف‌غنی به واشنگتن

● منابع آگاه به رسانه‌های افغانستان و ایالات متحده گفته‌اند اشرف‌غنی، رئیس‌جمهوری افغانستان، به‌زودی به واشنگتن سفر خواهد کرد. پیش از این گزارش‌هایی از این سفر و نیز تعویق آن منتشر شده بود. دولت افغانستان منتقد جدی توافق مقدماتی ایالات متحده و گروه طالبان افغانستان برای دستیابی به صلح در این کشور است.

پاسخ میشل عون به اسرائیل

● میشل عون، رئیس‌جمهوری لبنان، به اسرائیل هشدار داد حمله نظامی این کشور به لبنان بدون پاسخ نخواهد ماند. به گزارش خبرگزاری رویترز، دفتر رئیس‌جمهوری لبنان با انتشار بیانیه‌ای اعلام کرد: هرگونه حمله به استقلال و تمامیت ارضی لبنان، دفاع مشروع ما را در پی خواهد داشت و اسرائیل هم ناگزیر خواهد بود پیامدهای آن را تحمل کند.

احزاب مخالف بریتانیا علیه جانسون

● رهبران احزاب مخالف بریتانیا به توافق رسیده‌اند که از انتخابات زودرس مورد نظر بوریس جانسون، نخست‌وزیر، در نیمه اکتبر، حمایت نکنند. احزاب کارگر و لیبرال‌دموکرات در کنار حزب ملی اسکاتلند و حزب ملی ولز می‌گویند دوشنبه آتی علیه درخواست دولت برای برگزاری انتخابات زودرس رأی می‌دهند.

آغاز گشت‌زنی‌های مشترک ترکیه و آمریکا

● وزیر دفاع ترکیه اعلام کرد کشورش برای آغاز گشت‌های زمینی مشترک میان نیروهای ترکیه و آمریکا در منطقه امن واقع در شمال سوریه برنامه‌ریزی کرده است و آن را از امروز اجرائی می‌کند.

خوان گوایدو تحت پیگرد قانونی

● مقامات قضائی ونزوئلا اعلام کردند خوان گوایدو با اتهام جدی خیانت به منافع کشور روبه‌رو می‌شود و به این ترتیب، تحت پیگرد قانونی قرار خواهد گرفت. نیکلاس مادورو، رئیس‌جمهوری ونزوئلا، به‌تازگی از مقامات قضائی این کشور خواسته بود خوان گوایدو، رهبر مخالفان را به دلیل تلاش در واگذاری منطقه «اسکیبو» به شرکت‌های چندملیتی، تحت پیگرد قانونی قرار دهند.

انتصاب فرمانده جدید ارتش کره‌شمالی

● رسانه‌های دولتی کره‌شمالی اعلام کردند پیونگ‌یانگ یکی از ژنرال‌های ارتش با تخصص در زمینه توپخانه را به عنوان فرمانده جدید ارتش این کشور منصوب کرد؛ اقدامی که به گفته یک تحلیلگر، احتمالا بیانگر برنامه‌های این کشور برای ساخت تسلیحات جدید است.

تجمع معترضان هنگ‌کنگی در فرودگاه

● معترضان هنگ‌کنگی با گذشت یک شب ناآرام دیگر و درگیری با پلیس تأکید کردند در حمل و نقل به سمت فرودگاه این دولت‌شهر اختلال ایجاد می‌کنند. مقام‌های شهری هم دسترسی به حمل و نقل فرودگاهی را محدود کردند.

مرگ ساعتی زنان در یمن

● سازمان ملل هشدار داد تعطیلی بیمارستان‌ها در یمن بر زندگی یک میلیون زن که نیاز به خدمات درمانی و بهداشتی دارند، تأثیر می‌گذارد. به گزارش ایسنا، به نقل از روسیا الیوم، سازمان ملل اعلام کرد هر دو ساعت یک زن یمنی به دلیل عوارض وضع حمل و زایمان و کاهش سطح حمایت مالی از روند درمان، جان خود را از دست می‌دهد.

استعفای وزیر خارجه سوئد

● وزیر امور خارجه سوئد که مواضع ضداسرائیلی دارد، تأکید کرد برای گذراندن اوقات بیشتر در کنار خانواده‌اش از این سمت کناره‌گیری می‌کند.

انتشار اسامی شاکیان حملات ۱۱ سپتامبر

● وزارت دادگستری آمریکا در حال بررسی این موضوع است که آیا نامی را که شاکیان پرونده حملات ۱۱ سپتامبر سال ۲۰۰۱ میلادی به دنبال آن هستند، افشا کند یا خیر؛ شاکیانی که به دنبال مرتبط‌کردن دولت ریاض با این حملات تروریستی هستند.

پرتاب آزمایشی موفق اولین موشک کروز ترکیه

● مصطفی وارانک، وزیر صنعت و تکنولوژی ترکیه، در توییتر اظهار کرد ترکیه با موفقیت توانسته است اولین موشک کروز خود را با قابلیت نفوذ به سنگرهای بتونی آزمایش کند. او در توییترش نوشت این موشک از مدل SOM-B2 از سوی مؤسسه تحقیقات و توسعه دفاعی وابسته به شورای تحقیقات علمی و فناوری این کشور توسعه یافته است.